

[Finansministeren.]

Partier med. Jeg er nu ikke sikker paa, at man skulde have ladet Venstre bestemme, om et saadant Udvalg skulde nedsættes, men det kan vi maaske tale om senere. Som det ligger i dette Øjeblik, har Venstre forhindret, at dette Udvalg blev nedsat. Det forekommer mig ikke, at den Slags Eksempler er noget godt Vidnesbyrd om Venstres Iver for Beparelser. Det kan ganske vist vise, at man ønsker at bruge dette med Tilpasning og Beparelser agitatorisk, men naar man ikke har noget egentligt Ønske om, at det skal træde ind i det positive Spor, hvor kan der saa komme noget ud af det.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om den danske Krones Værdi skal jeg sige til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Christmas Møller), at nu vil vi jo ogsaa faa at se, hvorledes dette Parti faar et endeligt Standpunkt til Kroneværdien. Der er jo mange, der ønsker og haaber, at det konservative Folkeparti kan faa et fast Standpunkt paa dette Omraade. Under den sidste Valgkamp foran Landstingsvalget og før den Tid var Standpunktet meget vaklende. Snart talte man om den „slækkede“ Krone, snart talte man om den „værdifaste“ Krone — hvad der i øvrigt ikke siger noget som helst. Men alle disse Udtryk var kun Udtryk for det samme: at der var Vaklen og Usikkerhed indenfor det konservative Folkeparti. Partiet er jo ganske vist i lige saa snævert Samarbejde med L. S. som Venstre, men jeg vil dog udtale Ønsket og Haabet om, at det ikke medfører, at det konservative Folkeparti vil føre eller hjælpe den Kronepolitik, som L. S. gaar ind for. Men man skulde ganske vist tro, at de Konservative ikke kunde samarbejde med Partier, der har et ganske modsat Standpunkt — hvis det konservative Parti har det Standpunkt, som jeg haaber de har paa et saa vigtigt Omraade som Kroneværdien. Man skulde jo tro, at de enten maatte afbryde Samarbejdet med Partier, der har det bestemte Formaal at svække den danske Krone, eller ogsaa opgive at erklære sig selv som Tilhænger af en sund og god Kroneværdi. Det er muligt, at Valget vil give Klarhed paa dette Spørgsmaal. Jeg haaber — og jeg maa sige, jeg haaber det ogsaa for det konservative Folkepartis egen Skyld —, at Partiet vil holde en fastere Stilling paa dette Omraade, end det var i Stand til under Valgkampen før Landstingsvalget.

Socialministeren (Steincke):

I den Tilpasningstale, som vi jo nu alle kan udenad, havde det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal mærkeligt nok i Dag tilføjet nogle Bemærkninger, der, hvad Urigtighed angaar, nøje var tilpasset Talens øvrige Indhold af nationaløkonomisk Karakter. Jeg siger til Bemærkningerne om Arbejdsløshedens Bekæmpelse gennem Forkortelse af Arbejdstiden, som den ærede Ordfører selvfølgelig gik imod. Den højtærede Statsminister har allerede vendt sig stærkt imod de almindelige Betragtninger, det ærede Medlem i saa Henseende fremsatte, og for saa vidt er det ærede Medlem imødegaaet. Det ærede Medlem fremsatte en Bemærkning, der var lige saa urigtig som hele den Baggrund, hvorfra han betragter Arbejdstidsforkortelsen. Det ærede Medlem søger nu at fremstille Planerne om Arbejdstidens Forkortelse, om den 40 Timers Arbejdsuge, som et særligt Paahit fra Fagforeningsside. Jeg skal da give nogle rent faktiske Oplysninger om Forholdene paa dette Omraade, Oplysninger, som viser, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Syn paa dette Spørgsmaal er lige saa misvisende som de Detailudtalelser, han lejlighedsvis fremsætter om Socialministeriets Arbejdsomraade.

Det internationale Arbejdsbureaus Styrelsesraads Møde vedtog allerede i Januar i Aar en Resolution om Forkortelse af Arbejdstiden og om Forbud mod Overarbejde, og denne Resolution blev vedtaget med 15 Stemmer mod 3. Der var 24 Medlemmer til Stede, 6 har altsaa ikke stemt. Deraf fremgaar det, at mindst 3 af de 6 Arbejdsgivere har afholdt sig fra at stemme, og mindst 1 har stemt for Resolutionen foruden Regeringsrepræsentanterne. (*Madsen-Mygdal*: Har det nogen Interesse?). Det har den Interesse, at det ikke er Fagforeningspaahit, det er noget, der beskæftiger alle. Forholdet er rundt omkring i Landene det, at bortset fra den frivillige Indskrænkning af Arbejdstiden, der andre Steder er langt mere fremskreden end her i Landet, er der netop i Regeringerne rundt om i Landene stærke Bestræbelser fremme for Gennemførelse af en forkortet Arbejdstid. Vi kender alle de tyske Nødforordninger. I Fristaten Danzig er 40 Timers Arbejdsugen indført i Stats- og Kommuneforvaltning samt anden offentlig Tjeneste. I Polen er der allerede i Oktober 1931 gennemført en Lov, der tillader Regeringen i Tilfælde af national eller økonomisk Nødstilstand at indføre en Forkortelse af Arbejdstiden. I